

a vzory rozvrhů hodin stanoví zem. škol. úřad. Nějaký nárok však, jak zpředu byl uveden, z těchto předpisů pro správce školy neplyne a okr. škol. úřad může tedy uložit další změny, šetře ovšem jinak předpisů v tom směru vydaných, tedy nemůže se dotknouti ani žádného práva, vyzývá-li správce školy, aby v tomto rozvrhu vyčerpал svou povinnou míru povinnosti vyučovací. K tomu bylo by hned poznamenati, že i § 114 cit. řádu, který ostatně doznal změny, resp. doplnění zpředu již cit. předpisy zák. č. 251/22 a nař. č. 5/1923 Sb., počítal s určitou povinnou normální mírou povinnosti vyučovací, do níž musí býti učitelská osoba k dispozici bez další úplaty těm úřadům, jež nad školami mají dozor. S hlediska této povinnosti je pak vedlejší ovšem poukaz na § 6 cit. řádu co do otázky, zda je tu předpis, že by řídící učitel musil vyučovati všem předmětům, poněvadž v daném případě je zásadní otázkou ta, zda úřad schvalující rozvrh hodin může požadovati od správce školy, aby v tomto rozvrhu vyčerpал svou povinnou míru povinnosti vyučovací. Z uvedeného plyne, že neexistuje nějaký nárok, který by překážel takovému zá-
kroku úřadu školního, t. j. v konkrétním případě min. škol. (resp. jeho příslušného inspektora), které podle ustanovení § 2 zák. č. 292/1920 Sb. nastupuje u státních škol menšinových ve funkci úřadu školního rozvrh hodin schvalujícího.

Paragrafem 14 odst. 3 výnosu min. škol. ze 7. dubna 1923 č. 42.105-I (Věst. min. č. 61, str. 190) nepotřeboval se pak nss již vůbec zabývati, poněvadž výnos ten jednak provádí zák. č. 251/22 a nař. č. 52/1923 Sb., o nichž byla již zpředu řeč, jednak jde tu o pouhý výnos, který sám o sobě právní nárok nemůže založiti.

Není-li tu však subj. práva, pak nebyl st-l ani legitimován jako strana vystoupiti a tudíž ani stěžovati si na nss; poněvadž však ve stížnosti dokazoval existenci takového práva, ale — jak dovedeno — bezúspěšně, bylo stížnost zamítnouti již z tohoto důvodu, aniž bylo možno ještě blíže stížností se zabývati.

Č. 11.796.

Pojištění pensijní: I. * Bylo-li zaměstnanci vystoupivšímu ze služeb obce dáno odbytné, nebyl tím dán na odpočinek ve smyslu § 114 odst. 1 věty 2 pens. zák. č. 26/1920 Sb. — II. Trvalost zaměstnání není podmínkou pojistné povinnosti podle cit. zák.

(Nález ze dne 16. března 1935 č. 13.424/35.)

Věc: Město T. proti ministerstvu sociální péče o převod premiové rezervy.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: K žádosti Štěpánky K., nyní provdané B., vrchní ofi-
ciantky města T., usnesl se zastupitelský sbor města dne 25. dubna 1930 se souhlasem okr. výboru v Trenčíně, aby jmenované jako definitivní pragmatikální městské úřednici se započitatelnou služební dobou 9 let 9 měsíců, která vzhledem k zamýšlenému sňatku vystoupí dnem 31.

ledna 1931 ze služeb města, podle § 3 zák. ze 14. května 1896 č. 74 ř. z. bylo vyplaceno odbytné ve výši dvojnásobného ročního služného úhrnnou částkou 18.720 Kč s podmínkou, že Št. K. vydá revers, že touto částkou jsou uspokojeny všechny její nároky a požadavky proti městu a že se všech nabytých práv a nároků proti němu vzdává. Smlouvou z 27. ledna 1931 byla přijata Štěpánka B. do služeb města T. jako smluvní úřednice na neurčitou dobu a byla v tomto smluvním poměru zaměstnána od 1. února do 31. prosince 1931.

Podáním z 5. prosince 1931 oznámila Úřadovna Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě min. soc. péče, že se město T. zdráhá vydati jí převodní částku za Štěpánku B., která měla městem zaručené normální pensijní nároky proto, že jí bylo vyplaceno odbytné. Přestup jmenované k úřadovně nastal 1. února 1931 a vztahují se tedy na ni ustanovení § 114 pens. zák. č. 26/1929. Úřadovna žádala proto za rozhodnutí ve smyslu § 117 tohoto zák. Ve svém vyjádření o této žádosti namítalo město T., že Št. B. dostala podle § 3 zák. č. 74/1896 ř. z., resp. § 65 vl. nař. č. 113/1926 Sb. od města odbytné, kterým všechny její nároky proti němu byly uspokojeny, a že podle předloženého osvědčení vzdala se také všech svých nabytých práv a nároků, tedy i práv na pensijní zaopatření. Od 1. února 1931 byla přijata jen dočasně do služeb města ve smluvním poměru. Byla takto zaměstnána od 1. února do 31. prosince 1931 jen přechodně a podle § 2 bodu 4 zák. č. 26/1929 Sb. pensijnímu pojištění vlastně ani nepodléhala. Byla k němu přihlášena jen z opatrnosti. K úhradě odbytného pro Št. B. užilo město ve smyslu § 66 vl. nař. č. 113/1926 Sb. také pensijních příspěvků od ní placených, takže město je Všeobecnému pensijnímu ústavu odvésti nemůže.

Nař. rozhodnutím rozhodlo min. soc. péče tento spor o převod premiové rezervy na základě § 117 lit. c) zák. č. 26/1929 Sb. tak, že město T. jest povinno vydati Úřadovně Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě premiovou rezervu za Štěpánku B., a to z těchto důvodů: § 114 odst. 1 věta druhá cit. pens. zák. ukládá zaměstnavateli jmenovanému v § 2 bodu 4 tohoto zák. povinnost za zaměstnance, jenž byl vyňat podle ustanovení posléze citovaného z pojistné povinnosti a jenž vystoupil — aniž byl dán na odpočinek — ze služeb tohoto zaměstnavatele, vstoupil do služby zakládající pojistnou povinnost, vydati nositeli pojištění, u něhož jest tento zaměstnanec pojištěn, příslušnou převodní částku. V daném případě vystoupila Št. B. v lednu 1931 — aniž byla dána na odpočinek — ze služeb města T. jako definitivní úřednice a vstoupila jako smluvní úřednice města T. do pojištění u Úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě. Tím vznikla městu T. povinnost převést této úřadovně za B. premiovou rezervu, která by byla nahromážděna u Všeobecného pensijního ústavu, kdyby byla B. pojištěna u tohoto ústavu od 1. ledna 1922. Na této převodní povinnosti nemění nic, že město T. vyplatilo jí odbytné, že se B. vzdala všech nároků proti městu, že se zavázala ze svého všechny případné požadavky Všeobecného pensijního ústavu ohledně pensijních příspěvků za minulou dobu hraditi, a že z tohoto titulu nebude od města nic požadovati. Paragraf 114 odst. 1 věta 2 předpokládá pro převod premiové rezervy jedině vystoupení zaměstnance ze služby vyňaté z pojistné povinnosti podle § 2 odst. 4 pens.

zák., aniž byl dán na odpočinek, a vstup do zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti podle pensijního zákona, při čemž neběře zřetele na ujednání mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem.

O stížnosti, domáhající se zrušení tohoto rozhodnutí pro nezákonnost a vadnost řízení, uvažoval nss takto:

Na sporu jest toliko zásadní otázka, zdali je stěžující si město T. povinno vydati Všeobecnému pensijnímu ústavu, resp. jeho Úřadovně v Bratislavě převodní částku nashromážděnou u města T. z pojistného za dobu od 1. ledna 1922 do 31. ledna 1931, po kterou byla u něho zaměstnána Štěpánka B. jako pragmatikální městská úřednice, tak jako by byla pojištěna u Všeobecného pensijního ústavu v Praze. Nárok na vydání této převodní částky opřela Úřadovna v řízení správním o ustanovení § 114 pens. zák. č. 26/1929 Sb. Žal. úřad jí nárok ten nař. rozhodnutím přiznal podle 1. odstavce 2. věty tohoto řádu, kde se ustanovuje: »Vystoupí-li zaměstnanec ze služby vyňaté z pojistné povinnosti podle § 2 č. 4 a 5, aniž byl dán na odpočinek, a vstoupí-li do zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti podle tohoto zák. nebo do jiné služby vyňaté podle § 2 č. 4 a 5 z pojistné povinnosti, jest dřívější jeho zaměstnavatel povinen vydati nositeli pojištění nebo novému zaměstnavateli převodní částku tak, jako by šlo o převod od Všeobecného pensijního ústavu k jinému nositeli pojištění.«

Žal. úřad vychází v nař. rozhodnutí z právního názoru, že všechny předpoklady pro sporný nárok Úřadovny na vydání příslušné převodní částky, vyžadované tímto zákonným předpisem, jsou v tomto případě splněny. V té příčině zjišťuje především, že Št. B. vystoupila ze služeb města T. v lednu 1931; usuzuje pak, že na odpočinek dána nebyla.

Stížnost popírá správnost tohoto úsudku, namítajíc, že Št. B., která byla nesporně zaměstnankyní ve službě vyňaté z pojistné povinnosti podle § 2 č. 4 pens. zák. č. 26/29 Sb., byla z této služby dána na odpočinek, třebaže ve formě odbytného, jež jí bylo vyplaceno. Podle toho stojí stížnost na stanovisku, že dáním na odpočinek ve smyslu cit. zák. ustanovení sluší rozuměti také vystoupení ze služby s odbytným. Tento právní názor vyvrátil však nss jako mylný již v nál. Boh. A 9348/31, ve kterém vyslovil a zevrubným gramatickým, logickým a teleologickým výkladem obratu »aniž byl dán na odpočinek« dovedl, že výrazem »dání na odpočinek« nelze rozuměti propuštění, resp. vystoupení ze služby, ať s odbytným, či bez něho. Cit. nálezný zabýval se arci výkladem ustanovení § 68 odst. 2 věty druhé starého pens. zák. č. 89/20 Sb., leč všechny úvahy, na nichž právní názor v něm vyslovený spočívá, platí stejně také pro výklad předpisu § 114 odst. 1 druhé věty nového pens. zák. č. 26/29 Sb., neboť tento předpis v podstatě recipoval jen cit. ustanovení starého pens. zák., a to obrat, o který jde, »aniž byl dán na odpočinek« doslovně. Stačí proto k vyvrácení uvedeného právního názoru stížnosti odkázati podle § 44 jedn. řádu na bližší odůvodnění, obsažené v cit. nál. Podle toho jest úsudek žal. úřadu, že Št. B. ve smyslu § 114 odst. 1 věty 2 zák. č. 26/29 Sb. na odpočinek dána nebyla, ve shodě se zákonem.

Žal. úřad vyslovil dále, že Št. B. po svém vystoupení ze služeb města T. jako definitivní úřednice vstoupila zase do jeho služeb jako úřednice smluvní, a tím do pojištění u Úřadovny Všeobecného pensijního ústavu

v Bratislavě, tedy do zaměstnání podléhajícího pojistné povinnosti podle zák. č. 26/1929 Sb. Žal. úřad má tedy takto za splněný i druhý předpoklad nároku této Úřadovny, aby jí byla městem T. vydána převodní částka ve smyslu shora cit. zákonného ustanovení. Proti tomu namítá stížnost, že jmenovaná byla po svém výstupu ze svého definitivního postavení zaměstnána u města T. jako výpomocná kancelářská síla jen přechodně krátký čas, totiž od 1. února do 31. prosince 1931, a dovozuje z toho, že pro tuto přechodnou povahu svého zaměstnání pensijnímu pojištění vůbec nepodléhala.

Námítka tato jest bezdůvodná. Spočívá na názoru, že předpokladem pensijního pojištění jest trvalost zaměstnání. Leč stížnost jest tu na omylu. Trvalost zaměstnání není podmínkou pojistné povinnosti podle zák. o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách č. 26/29 Sb., jak nss vyslovil již v nář. Boh. A 10.353/33, při kterémžto právním názoru trvá i v tomto sporu.

Pokud pak stížnost v souvislosti s uvedenou námitkou dovozuje, že jmenovaná byla vyňata z pensijní povinnosti také podle § 2 bodu 4 cit. zák., má zřejmě na mysli, že Št. B. byla z této povinnosti vyňata jako zaměstnankyně města, tedy nuceného svazku územního. Při tom však stížnost přehlíží, že podle cit. ustanovení jsou takoví zaměstnanci vyňati z pojistné povinnosti jen tenkrát, mají-li normální, t. j. s místem jimi zastávaným spojené a dostatečně zabezpečené pensijní nároky, které jsou alespoň rovnocenné nárokům podle tohoto zák. Že by tyto zákonné předpoklady byly splněny při smluvním poměru Št. B. v době jejího zaměstnání u stěžujícího si města od 1. února do 31. prosince 1931, stížnost vůbec netvrdí. Jest proto i tato námitka bezdůvodná.

Jako vadnost řízení uplatňuje konečně stížnost, že žal. úřad v nař. rozhodnutí nepřihlédl k bodu 3 § 66 vl. nař. č. 113/1926 Sb., podle něhož stěžující si město použilo prý k výplatě odbytného pensijních příspěvků Št. B. placených, které tedy Všeobecnému pensijnímu ústavu nemůže odvésti.

Ani tuto výtku nelze uznati důvodnou. Je pravda, že žal. úřad na tuto námitku, vznesenou již v řízení správním, v nař. rozhodnutí nereagoval. Leč v tomto nedostatku nelze spatřovati podstatnou vadu řízení, která by mohla vésti ke zrušení nař. rozhodnutí, poněvadž žal. úřad rozhodoval toliko zásadně o otázce, zda stěžující si město je povinno vydati Všeobecnému pensijnímu ústavu převodní částku (premiovou rezervu) podle § 114 odst. 1 věty druhé zák. č. 26/1929 Sb., tedy jen o tom, jsou-li tu dány zákonné předpoklady pro splnění této povinnosti, nikoli však o tom, v jaké výši jest město povinno tuto premiovou rezervu vydati, zejména zda je povinno vydati ji jen ztenčenou ve smyslu 5. odst. § 66 vl. nař. č. 113/1926 Sb. Tato otázka nebyla vznesena Úřadovnou v jejím podání z 5. prosince 1931 na spor, takže žal. min. nemělo příčiny, aby o ní rozhodovalo, a nemusilo se proto nař. rozhodnutí zabývati ani cit. ustanovením vl. nař. č. 113/1926 Sb.

Č. 11.797.

Ř í z e n í s p r á v n í: * Výrok okr. úřadu, odmítající pro nepřipustnost odvolání, podané proti jeho rozhodnutí, jímž vyřídil spor o peně-